

Κυριακή 11 Νοεμβρίου 2018.

8η Κυριακή Λουκᾶ.

Λκ. 10, 25 – 37.

«Τίς ἐστί μου πλησίον;» (Λκ. 10, 29).

Σ' αυτό τό μεγάλο καί ἀγωνιῶδες ἐρώτημα ὄχι μόνον τοῦ νομικοῦ ἀλλά καί ὅλων τῶν ἀνθρώπων σ' ὅλες τίς ἐποχές ἔρχεται νά ἀπαντήσῃ σήμερα ὁ Κύριος μέ τήν ὑπέροχη παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου. Ποιός εἶναι ὁ διπλανός μου; Ποιός εἶναι ὁ δικός μου ἄνθρωπος; Ποιό πρόσωπο εἶναι ἀρκετά οἰκεῖο μου, ὥστε νά μπορῶ νά τοῦ ἀπλώσω τό χέρι μου, νά τοῦ ἀνοιξῶ τήν καρδιά μου καί νά μοιραστῶ μαζί του τήν ἀγάπη μου;

Ἡ ἀπάντηση ὑπάρχει μέσα μας. Ὅλοι τή γνωρίζουμε καί ὅλοι τή διαισθανόμαστε. Σ' ὅλους μᾶς τήν ὑπαγορεύει ἡ συνείδησή μας. Γι' αυτό τήν ἀπάντηση δέν μᾶς τή δίνει ὁ Χριστός, ἀλλά βάζει τό νομικό πού ὑπέβαλε τήν ἐρώτηση νά δώσει ὁ ἴδιος καί τήν ἀπάντηση, πού οὔτως ἢ ἄλλως τήν ἤξερε, ἀλλά γιά τούς δικούς του λόγους δέν ἤθελε νά τήν ἐκφράσει,

ὅπως πολλές φορές δέ θέλουμε νά τήν ἐκφράσουμε ὅλοι μας. Λοιπόν: «τίς ἐστί μου πλησίον;» καί ἡ ἀπάντηση: «ὁ ποιήσας τό ἔλεος μετ' αὐτοῦ».

«Ὁ ποιήσας τό ἔλεος μετ' αὐτοῦ». Τί σημαίνει αὕτη ἡ φράση; Πολλές φορές τά ὑψηλά καί δύσκολα καί οὐράνια μηνύματα ἐκφράζονται μέ μία καί μόνη λέξη! Ἡ ἐλληνική γλώσσα εἶναι ἡ μοναδική γλώσσα στόν πλανήτη πού μπορεῖ μέ μία καί μόνη λέξη νά ἐκφράσει ἐναργῶς τό νόημα αὐτῆς τῆς φράσεως. Κι αὕτη ἡ λέξη, πού σέ κανένα ἄλλο λεξιλόγιο δέν ὑπάρχει, εἶναι ἡ λέξη φιλότιμο. «Ὁ ποιήσας τό ἔλεος μετ' αὐτοῦ» σημαίνει φιλότιμο.

«Ὁ ποιήσας τό ἔλεος μετ' αὐτοῦ» σημαίνει νά δείξω ἀγάπη καί ἐνδιαφέρον καί πρακτικά νά συμπαρασταθῶ στόν ἄλλο, χωρίς νά μοῦ τό ἐπιβάλλει κανείς, χωρίς νά τοῦ ἔχω κάποια ὑποχρέωση, χωρίς νά εἶναι φίλος μου ἢ γνωστός μου ἢ συγγενής μου ἢ ὁμοεθνής μου ἢ ὁμόδοξός μου, χωρίς νά περιμένω κάτι ἀπ' ἐκεῖνον, χωρίς νά ὑπολογίζω σέ ὀτιδήποτε. Φιλότιμο σημαίνει νά ἔχω τήν ἐσωτερική εὐαισθησία νά νιώσω τήν ἀγωνία καί τόν πόνο τοῦ ἄλλου καί νά τρέξω κοντά του νά τόν

βοηθήσω πρακτικά και ουσιαστικά, ακόμη κι αν εκείνος δεν έχει τη δύναμη και τη διαύγεια να μου ζητήσει βοήθεια. Φιλότιμο σημαίνει να καταργήσω όλα τά πρέπει χάριν τῆς ἀγάπης, να γκρεμίσω όλα τά σύνορα, να θέλω να ξεβολευτώ, ν' αφήσω τήν ξεκούρασή μου, τή διασκέδασή μου, τήν ἀσφάλειά μου, τά κεκτημένα δικαιώματά μου χάριν τῆς ἀγάπης. Νά ἔχω τήν ἀρχοντιά να καλύπτω τά ἐλλείμματα τῶν ἄλλων χωρίς τυμπανοκρουσίες και χωρίς διεκδικήσεις. Νά γίνομαι τό μεγάλο κορόιδο τῆς σύγχρονης κοινωνίας, ὅταν δίνω χωρίς να παίρνω, ὅταν χαρίζω χωρίς να κερδίζω. «Τίς ἐστί μου λοιπόν πλησίον;» Μά φυσικά ὁ ἄνθρωπος μέ τόν ὁποῖο μᾶς συνδέει τό φιλότιμο.

«Ὁ ποιήσας τό ἔλεος μετ'αὐτοῦ». Πῶς ἐκδηλώνει τό φιλότιμό του ὁ Καλός Σαμαρείτης σήμερα; «Κατέδησε τά τραύματα αὐτοῦ ἐπιχέων ἔλαιον και οἶνον». Ὁ Καλός Σαμαρείτης δένει τίς πληγές τοῦ περιπεσόntonτος εἰς τούς ληστές ὁδοιπόρου και βρέχει αὐτές τίς πληγές μέ λάδι και κρασί. Τό λάδι και ὁ οἶνος ἦταν δύο ἀπαραίτητα ἐφόδια γιά κάθε ὁδοιπόρο ἐκείνης τῆς ἐποχῆς και ταυτόχρονα

εἶναι δύο ἀπό τά πιό γνωστά οἰκιακά καί πρακτικά φάρμακα γιά ὄλους μας. Τό λάδι γλυκαίνει τόν πόνο καί τό κρασί παίζει ἕναν πολύ σημαντικό ρόλο ἀντισηπτικοῦ στίς ἀνοιχτές πληγές.

Οἱ πατέρες, πού ἀρέσκονται νά ἐρμηνεύουν τήν παραβολή τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτου κατά τρόπο ἀλληγορικό, μᾶς λέγουν πώς τό δέσιμο τῶν τραυμάτων τοῦ πληγωμένου ὁδοιπόρου εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ λόγος δηλαδή τοῦ Θεοῦ. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ θά ἐνεργήσει στόν τραυματισμένο ἄνθρωπο μέ τό λάδι τῆς παρηγοριᾶς καί τό κρασί τῆς διδασκαλίας.

Ὅλοι εἴμαστε συνοδοιπόροι σ' αὐτή τή μεγάλη κατηφόρα ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ τοῦ πρώτου Παραδείσου στήν Ἱεριχώ τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Στήν πορεία μας αὐτή παραμονεύουν ὑπουλοὶ ληστές νά μᾶς ἀπογυμνώσουν ἀπό τό ὑπέροχο ἔνδυμα τῆς ἀρετῆς, τῆς οὐράνιας ὁμορφιᾶς καί τῆς υἰοθεσίας μας. Οἱ ληστές αὐτοί εἶναι τά πάθη μας, ὁ μισόκαλος Διάβολος καί ὁ ἀντίχριστος κόσμος, μέσα στόν ὁποῖο πορευόμαστε. Κάποια στιγμή σ' αὐτή τήν πορεία θά συναντήσουμε τά καταπονεμένα καί καταξεσχισμένα θύματα αὐτῶν τῶν ληστῶν, πού εἶναι γνωστοί μας ἢ

καί ἄγνωστοι ἀκόμη συνάνθρωποί μας. Τότε λοιπόν καλούμαστε ἀπό τό Χριστό νά γίνουμε οἱ Καλοί Σαμαρεῖτες τῶν διπλανῶν μας. Φιλότητα νά δέσουμε τά τραύματά τους μέ τό Λόγο καί τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Νά γλυκάνουμε τόν πόνο τους μέ τό λάδι τῆς θεϊκῆς παρηγοριᾶς καί συγχωρητικότητας. Νά προλάβουμε τή μόλυνση μέ τό κρασί τῶν θείων ἐντολῶν.

Νά εἶμαστε μάλιστα βέβαιοι πῶς κι ἐμεῖς κάποτε θά πέσουμε θύματα αὐτῶν τῶν ληστῶν. Τότε καταπληγωμένοι καί ἀπογυμνωμένοι θά ζητήσουμε δίπλα μας ἕναν Καλό Σαμαρεῖτη. Στή σκληρή, ψυχρή καί ἀπρόσωπη κοινωνία μας ἴσως νά μή βρεθεῖ κάποιος φιλότιμος ἄνθρωπος νά συντρέξει στόν πόνο μας καί νά μᾶς συμπαρασταθεῖ. Μήν ἀπελπιστοῦμε. Ὑπάρχει ὁ προαιώνιος Καλός Σαμαρεῖτης, ὁ φιλόανθρωπος Λυτρωτής μας Ἰησοῦς Χριστός, πού θά ἐπουλώσει καί θά γιατρέψει τίς πληγές μας μέ τό λάδι καί τό κρασί πού ρέουν ἀπό τό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ μας, μέσα στό μεγάλο πανδοχεῖο τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό εἶναι τό «πάν - δοχεῖον», δηλαδή τό δοχεῖο πού δέχεται τούς πάντες, χωρίς διακρίσεις καί προκαταλήψεις.

«Τίς ἐστί μου πλησίον;» Κάθε συνοδοιπόρος στή ζωή μας εἶναι οἰκεῖος μας, εἶναι δικός μας ἄνθρωπος. Κάθε συνάνθρωπός μας γίνεται δικός μας ἄνθρωπος, ὅταν συνδεόμαστε μαζί του μέ τό φιλότιμο. Ἡ ἀγάπη ὑπερβαίνει ὅλα τά ὅρια καί ὅλα τά ἐμπόδια, προκειμένου νά συναντήσουμε τόν ἀδελφό μας. Ἄς τή χαρίζουμε ἀφειδώλευτα, γιά νά μπορούμε κι ἐμεῖς ἀφειδώλευτα νά τήν ἀπολαμβάνουμε ἀπό τό Σωτήρα Χριστό. Ἀμήν!